

45de Møde.

Fredag den 16. December Kl. 13.

Formanden: I Skrivelse af Gaars Dato meddeler Formanden for det af Rigsdagen i Henhold til Grundlovens § 45 nedsatte Fællesudvalg til Valg af Medlemmer til Kommissioner og Hverv, at Fællesudvalget har valgt:

Landstingsmand *C. F. Sørensen* og fhv. Landstingsmand *Rasmus Nielsen* til Medlemmer af det i Henhold til § 21 i Lov Nr. 99 af 29. Marts 1924 om Beværtning og Gæstgiveri samt om Handel med stærke Drikke nedsatte Overbevillingsnævn for Tiden fra 1. Januar 1939 til 31. December 1940.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Valg af 15 Medlemmer til et Udvalg angaaende Forslag til Byggelov for Staden København.

Valgt blev: *J. Chr. Jensen, Nina Andersen, Fr. Dalgaard, Einer-Jensen, H. C. Hansen, Rasmus Hansen, Hedtoft-Hansen, Valdemar Sørensen, Nøhr, Elgaard, Krag, Jensen-Broby, Bindsløv, Boeck-Hansen og H. F. Ulrichsen.*

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Boligtilsyn og Sanering af usunde Boliger.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3277).

Sagen sattes til Forhandling.

Rasmus Hansen: Det Forslag om Sanering af forældede Boligkvarterer fra Christian den Fjertes og en senere Tid, vi nu skal behandle, berører en Række af Tidens vigtigste Problemer: Bekæmpelsen af Arbejdsløsheden, det Omfang, Skatteydernes Erstatningspligt bør have, naar Indehavere af fast Ejendom skal give Afkald paa fuldkommen forkastelige Tilstande, samt Bo-

ligforholdenes Indflydelse paa Menneskers Sundhedstilstand og paa Statistikken over Kriminalforbrydelser. Sundhedstilstand og Kriminalitet er jo til syvende og sidst blandt andet et Spørgsmaal om de Krav, der stilles til Skatteydernes Pengepung, idet de bestemmer Udgifterne til Sygekasser, til Hospitaler, til Fængsler og til meget andet.

Jeg nævner Spørgsmaalet om Skatteydernes Pengepung, fordi jeg med megen Interesse har bemærket den Graadighed, hvormed visse Indehavere af fast Ejendom eller Forkæmpere for Indehavere af fast Ejendom har forlangt Ret til at brandskatte andres Indtægt, naar en Sanering, hvis Nødvendighed de ikke tør og heller ikke kan bestride, skal gennemføres. Det være langt fra mig at gøre mig til Talsmand for noget, som krænker Retsopfattelsen hos Folk, som de er flest, men det er kun rimeligt, at Skatteyderne gør sig klart, hvad det i Virkeligheden er, en ganske bestemt Gruppe Medborgere har argumenteret for under Forberedelsen af dette Saneringsforslag og har villet fastslaa som en selvfølgelig Retsopfattelse, i hvert Fald en selvfølgelig Retsopfattelse hos den Del af Befolkningen, som i daglig Tale kaldes de besiddende.

Saneringsudvalgets Oplysninger vedrørende Retsopfattelsen i det konservative Holland og det konservative England vil dog formentlig mane til Eftertanke vedrørende Spørgsmaalet om, hvad der er en rimelig Erstatning, naar en Ejendom kasseres af det offentlige, fordi den er samfundsfarlig, og fordi den er bygget paa en Maade, som trodser alle Tidens Begreber om, hvad der er forsvarligt, altsaa naar det offentlige foretager det, som med et halsbrækkende Ord baade i Forslaget og i Betænkningen kaldes Kondemnering, et Udtryk, som jeg synes er saa halsbrækkende, at det, hvis det er muligt, under Lovforslagets Gang gennem Rigsdagen burde kondemneres. I Holland har man, meddeler Udvalgsbetænkningen, dels eksproprieret kondemnabile Ejendomme til en Værdi, der nærmer sig Grundværdien, dels paabudt visse Ejendommers Nedbrydning, dels beordret Naboejendomme sat i Stand. I England kan Rydning af saneringsmodne Kvarterer gennemføres, naar der er foretaget Ekspropriation, og der betales da ikke Ejeren Erstatning for Værdien af Bygningerne, naar disse er kondemnabile. Men af mindst lige saa stor Interesse er Udvalgsbetænkningens Oplysninger om, hvad der i andre Lande udbetales i Erstatning til